

Caracterizarea personajului Manjoloala din opera La hanul lui Manjoala scrisa de I. L. Caragiale-a doua parte

O arma importanta din arsenalul desfasurat de apriga hangita este privirea. Dovada ca personajul narator a cazut in mrejele acestei priviri este faptul ca, pe parcursul naratiunii, pomeneste admirativ de cateva ori "ochii strasnici" ai femeii: o data ca sa dreaga gestul obraznic, la care, , [1]-a-mpins dracul", de a o ciupi pe ispititoarea hangita, apoi in momentul siestei cand, privind-o "pan fumul tutunului", nu se poate abtine sa nu exclame "Fie, cocoana Marghioalo, strasnici ochi ai!..." si, in fine, cand se hotaraste sa-si reia calatoria spre fata pocovnicului lordache, "priveste pe femeie drept in lumini, care-i sticleau grozav de ciudat" si isi ia ramas-bun spunand "Sarut ochii, cocoana Marghioalo!". Tot privirea, intelegem fara mare greutate, este responsabila si de patania prin care trece tanarul din cauza propriei caciuli, Inaintea plecarii, acesta o surprinde pe femeie, "dusa pe ganduri", tot invartind si rasucind in maini buclucasul obiect si, putin mai tarziu, "uitandu-se adanc in fundul caciulii".

In buna traditie a unei povestiri fantastice, apar si alte aspecte care ne determina sa o vedem pe cocoana Marghioala si altfel decat ca pe o femeie frumoasa, gospodina si cumsecade. Animalele pripasite la han sunt un cotoi batran, care da "un racnet" (nu miauna ca unul normal!) si care "suparat da navala afara" [s.n.] tocmai cand oaspetele isi facea cruce dupa datina, si o caprita neagra ce reuseste sa bage in sperieti atat calul tanarului, cat si pe omul care iese dintre coceni exclamand: "Tiu! Ta-ta! Ptfiu! Uciga-te toaca, duce-te-aipe pustii!" "Urarea" are un destinatar evident in credinta populara.

Toate aceste elemente ne fac sa intelegem de ce tanarul se intoarce de trei ori la han si este scos cu mare greutate de pocovnicul lordache, doar dupa ce pune oameni sa-l prinda, sa-l duca "legat cobza" la un schit in munte unde petrece patruzeci de zile in "post, matanii si molitve".

Finalul povestirii, desi respecta scenariul prozelor fantastice, lasand o doza de ambiguitate, este scris pe acelasi ton umoristic detectabil pe intreg parcursul relatarii evenimentelor. Aceasta tonalitate intentionata si, de altfel, specifica autorului, confera intamplarii o anumita transparenta, ezitarea cititorului penduland intre niste limite care ii permit sa se relaxeze si sa recepteze si comicul pataniilor protagonistului. De aceea, cand aflam tragicul sfarsit al "harbuitei" de acum cocoane Marghioala, ingropata sub hanul ce arse "pa-na-n pamant", nu ne putem retine un zambet la vorbele pocovnicului lordache, patruns de satisfactia ca o instanta impersonala, dar usor de ghicit, a facut dreptate: "A bagat-o in sfarsit la jaratic pe matracuca!".